

Arrest

nr. 308 594 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS**
 Azalealaan 25
 2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2021 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie, met name van haar Nederlandse partner, dhr. F.R.

Op 9 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 270 338 van 24 maart 2022 het beroep verwerpt wegens laattijdigheid.

Op 22 april 2022 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 17 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook tegen deze beslissing dient

verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 286 947 van 30 maart 2023 verwerpt de Raad het beroep in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en vernietigt hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster tegen deze beslissing bij de Raad heeft ingesteld, wordt verworpen bij arrest nr. 288 401 van 2 mei 2023.

Op 17 mei 2023 dient verzoekster een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 27 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2023 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: H.H.

Nationaliteit Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2023 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner F.R. [...] Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'

Volgende stukken werden voorgelegd bij deze aanvraag:

- internationaal reispaspoort Suriname [...] op naam van betrokkene (28.09.2022-28.09.2027)

- attest van ongehuwde staat dd. 08.05.2023 op naam van betrokkene

- ongedateerde en handmatig gedateerde foto's: echter, gezien een handmatige datering wordt aanzien als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en welke niet afdoende op hun feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze documenten niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat veel foto's genomen zijn op een eerder beperkt aantal momentopnames en veelal in een identieke context.

- Whatsapp-gespreksgeschiedenis tussen 'H.' en een onbekende ontvanger: louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet met zekerheid opgemaakt worden dat deze gesprekken plaatsvonden tussen betrokkene en de referentiepersoon, en niet tussen betrokkene en een derde.

- verzendbewijzen van geld via Suri-Change vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.02.2016, 19.05.2016, 11.03.2017, 18.06.2017, 20.04.2018, 23.12.2018, 20.01.2019, 10.03.2019, 23.08.2019: uit deze gegevens blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, niet dat zij effectief een duurzame partnerrelatie hebben.

- verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot het aangehaalde duurzame karakter van de relatie: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- huurovereenkomst voor het adres [...] dd. 01.10.2020 met vermelding van beiden

- medische documentatie met betrekking tot de referentiepersoon: hospitalisatie-attest dd. 23.07.2023, mail vanwege mevr. T.V. (sociaal werker UZ Leuven) dd. 08.11.2022 aan de advocaat van betrokkene met vermelding dat betrokkene zou Instaan voor de zorgen van de referentiepersoon, attest UZ Leuven dd. 26.07.2022, medisch verslag UZ Leuven waaruit blijkt dat referent werd opgenomen op 02.06.2022 te.m.

18.11.2022 en het vermelde besluit dat meneer het werk niet kan hervatten en bij ontslag naar huis genoodzaakt is op professionele ondersteuning en dagopvang: echter, ook deze documenten bewijzen louter dat betrokkene en referentiepersoon elkaar kennen. Het gegeven dat betrokkene mogelijks Ingestaan heeft of instant voor de zorgen van de referentiepersoon impliceert niet dat betrokkene en de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhouden.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert minstens februari 2016. Echter, het is niet omdat beiden elkaar kennen, dat ze ook vanaf februari 2016 en/of (tot) op heden een effectief partnerrelatie onderhouden.

Betrokkenen claimen dat ze reeds een duurzame en stabiele feitelijke partnerrelatie onderhouden sedert oktober 2015. Indien dit effectief zo zou zijn, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene hieromtrent meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of en op welke manier zij hun contacten onderhielden voor de aankomst van betrokkene in België en of deze eventuele contacten te beschouwen zijn als intensief en regelmatig, of zij elkaar ontmoetten in de periode tussen de aangehaalde start van hun feitelijke relatie en de aankomst van betrokkene in België,...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 08.02.2021 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 42 EN 47/2 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,
SCHENDING VAN ARTIKEL 52 EN 58 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

De aanvraag van verzoekster dateert van 17 mei 2023. De bestreden beslissing werd genomen op 27 november 2023, en werd pas op 11 december 2023 betekend aan verzoekster.

Artikel 52 juncto 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenbesluit') gelezen samen met artikelen 42 en 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet') bepalen dat de beslissing dient genomen te worden binnen een termijn van 6 maanden.

"(...)
§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Er werd geen beslissing genomen over de aanvraag van verzoekster binnen de 6 maanden (de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet). Het wetsartikel is zeer duidelijk dat alsdan een verblijfskaart dient te worden afgegeven, dan wel dat het attest van immatriculatie dient te worden verlengd in afwachting van de afgifte van de verblijfskaart.

Op 27 november 2023, buiten de vermelde termijn, kon er ten aanzien van verzoekster geen weigeringsbeslissing meer genomen worden.

De bestreden beslissing miskent dan ook de artikelen 42 en 47/2 Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat is ondergebracht onder het voormelde hoofdstuk I, bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

In haar middel betoogt verzoekster dat er geen beslissing werd genomen over haar aanvraag binnen de 6 maanden en dat zij overeenkomstig de voornoemde bepalingen een verblijfskaart had moeten krijgen. Buiten de vermelde termijn, kon er ten aanzien van verzoekster geen weigeringsbeslissing meer genomen worden, zo stelt zij.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die

termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt verzoeksters kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen. (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023). Eenzelfde vaststelling geldt waar zij betoogt dat buiten deze termijn geen weigeringsbeslissing meer mocht worden genomen.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

*“SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1 EN 47/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,
EN
SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR*

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing wijst er verder op dat dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, het bestaan moeten bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing aanvaardt dat verzoekster en de heer F. – de referentiepersoon – samenwonen, minstens sinds 8 februari 2021.

De huurovereenkomst op naam van verzoekster en de heer F. werd afgesloten met ingang van 1 oktober 2020. (stuk 8)

Dit wordt ook bevestigd door de gegevens van het rijksregister. (zie stukken 5-6-7)

Hieruit blijkt ook dat het een één-op-één-relatie betreft. Er zijn geen andere personen ingeschreven op het adres.

De bestreden beslissing stelt dat een gezamenlijke verblijfsplaats op zich geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter vormt.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag evenwel tal van andere bewijzen voorgelegd. (zie haar bijlage 19ter en stuk 9)

Over de voorgelegde WhatsApp-berichten wordt gesteld dat niet met zekerheid opgemaakt kan worden dat deze gesprekken plaatsvonden tussen verzoekster en de referentiepersoon, en niet tussen verzoekster en een derde. De bestreden beslissing aanvaardt – terecht – dat de ene gesprekspartner wel degelijk verzoekster is (“H.”/“H.”, zijnde haar beide voornamen). Over de andere gesprekspartner lijkt de bestreden beslissing te twijfelen.

De andere gesprekspartner is vooreerst diegene wiens gespreksgeschiedenis wordt bijgebracht. (Zijn berichten staan aan de rechterzijde) (zie stuk 10a en 10b) In de berichten en de verzonden foto's wordt herhaaldelijk de naam van de referentiepersoon vermeld:

- Stuk 10a, p. 7 (brieven CM), p. 12 (betaalpas), p. 14, p. 24 (“H. en R. , de dienst Voogdij in Brussel wil graag met jullie een afspraak maken”), p. 32-33
- Stuk 10b, p. 5, p. 6, p. 20, p. 21, p. 27 (uitnodiging F.), p. 45 (uitnodiging F.)

Ook de inhoud van de gewisselde berichten maakt duidelijk dat de ‘andere gesprekspartner’ wel degelijk de heer R.F. is.

Vb.

- stuk 10b, p. 23: "Goedemorgen lieverd, goed geslapen? Ik maak me klaar om naar bezoek te komen" (datum 17 mei 2022)
- Stuk 10b, p. 24: "Goedemorgen lieverd, ik kom vandaag om 17u op bezoek" (datum 18 mei 2022)
- Stuk 10b, p. 24: "Hoi schat goedemorgen lieverd, ik kom in de avond op bezoek" (datum 19 mei 2022)

De data van deze berichten betreft de periode dat de heer F. gehospitaliseerd was (zie stuk 11).

De twijfel over de identiteit van de 'andere gesprekspartner' komt dus alleen maar voort uit een onzorgvuldig nazicht van de voorgelegde stukken.

Door de Whatsapp-berichten niet op te nemen in de beoordeling is de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitgegaan van alle feitelijke gegevens.

Dit wringt des te meer omdat de inhoud van de WhatsApp-berichten wel duidelijk maakt dat er sprake is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter tussen verzoekster en R.F. . Zo worden er op Valentijnsdag 14 februari liefdeswensen naar elkaar verzonden, worden koosnaampjes ("lieverd, schat") gebruikt, enz...

Ook de voorgelegde foto's getuigen van een oprechte affectieve relatie. Zelfs indien de datering van de foto's niet als betrouwbaar zou worden aanzien, dient vastgesteld dat verzoekster vele foto's heeft voorgelegd waarop zij samen met R.F. te zien bij diverse gelegenheden en op verschillende locatie. Deze getuigen van een intimiteit en vertrouwelijkheid die terug te vinden in een oprechte affectieve relatie.

Door alle foto's in globo te weren uit de besluitvorming is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Door al deze elementen niet mee op te nemen in de beoordeling is er geen beoordeling van alle feitelijke gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van alle feitelijke gegevens. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing bespreekt de voorgelegde stukken telkens afzonderlijk.

Er gebeurt evenwel beoordeling geen enkele beoordeling in globo.

Dit is kennelijk onredelijk en hiermee wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is niet op een zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Niet alle stukken werden meegenomen bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster.

Het is kennelijk onredelijk om op basis van de hogervermelde gegevens tot de conclusie te komen dat het bestaan van een duurzame relatie niet afdoende zou zijn aangetoond.

Het middel is gegrond."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

[...]”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het aantonen van “het duurzaam karakter van de relatie”, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert.

De verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster aangezien aan de hand van de beschikbare gegevens niet vastgesteld kan worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of en op welke manier zij hun contacten onderhielden voor de aankomst van verzoekster in België, of deze eventuele contacten te beschouwen zijn als intensief en regelmatig, en of zij elkaar ontmoetten in de periode tussen de aangehaalde start van hun feitelijke relatie en de aankomst van verzoekster in België. Zij oordeelt in dat verband dat uit het geheel van de voorgelegde stukken enkel blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert minstens februari 2016, maar dit niet betekent dat ze ook vanaf februari 2016 en/of (tot) op heden een effectieve partnerrelatie onderhouden. Indien dit effectief zo zou zijn, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster hieromtrent meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen, zo motiveert zij. Ook hun gezamenlijke verblijfplaats is op zich geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, aldus de verwerende partij.

In haar eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat uit de gegevens van het rijksregister en het voorgelegde huurcontract niet alleen blijkt dat zij samenwoont met de referentiepersoon, maar ook dat het een één-op-één-relatie betreft, aangezien er geen andere personen zijn ingeschreven op het adres. Zij stelt dat de verwerende partij oordeelt dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter vormt, terwijl zij bij haar aanvraag tal van andere bewijzen heeft voorgelegd die wel duidelijk maken dat er een affectieve relatie met een duurzaam karakter tussen verzoekster en de referentiepersoon is en meent dat daarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete argumenten bijbrengt om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Met betrekking tot de Whatsapp-berichten waarnaar verzoekster verwijst, heeft de verwerende partij het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“- Whatsapp-gespreksgeschiedenis tussen ‘H.’ en een onbekende ontvanger: louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet met zekerheid opgemaakt worden dat deze gesprekken plaatsvonden tussen betrokkene en de referentiepersoon, en niet tussen betrokkene en een derde.”

Verzoekster betoogt dat de twijfel over de identiteit van de ‘andere gesprekspartner’ alleen maar voortkomt uit een onzorgvuldig nazicht van de voorgelegde stukken. Zij wijst er vooreerst op dat in de berichten en de verzonden foto’s herhaaldelijk de naam van de referentiepersoon wordt vermeld en haalt verschillende voorbeelden aan.

De Raad stelt vast dat in de Whatsapp-berichten inderdaad – waar leesbaar –af en toe de naam van de referentiepersoon, minstens zijn achternaam, wordt vermeld. Dit is evenwel steeds op screenshots van brieven of documenten waarbij vaak “doorgestuurd” wordt vermeld, of een enkele keer in een “doorgestuurd bericht”. Ook staat er bij de verzending van deze screenshots geen begeleidend bericht waaruit kan afgeleid worden dat deze doorgestuurde documenten en berichten van de gesprekspartner zelf zijn. Gelet op het voorgaande komt het de Raad niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat niet met zekerheid opgemaakt kan worden dat deze gesprekken plaatsvonden tussen verzoekster en de referentiepersoon, en niet tussen verzoekster en een derde. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in om deze beoordeling als niet deugdelijk te laten doorgaan.

Vervolgens betoogt zij dat ook de inhoud van de gewisselde berichten duidelijk maakt dat de ‘andere gesprekspartner’ wel degelijk de referentiepersoon is. Zij verwijst naar berichten afkomstig van verzoekster op 17, 18 en 19 mei die allen vermelden dat verzoekster “op bezoek” zal komen. Verzoekster betoogt dat de data van deze berichten de periode betreft dat de referentiepersoon gehospitaliseerd was. Ter staving daarvan verwijst zij naar stuk 11 bij het verzoekschrift, namelijk het “medisch verslag UZ Leuven F.R. dd. 28 november 2022”.

De Raad stelt vast dat uit dit medisch verslag, noch uit de andere bij de aanvraag voorgelegde medische documenten, blijkt dat de referentiepersoon was gehospitaliseerd in de periode 17 tot 19 mei 2022. In het verslag wordt enkel vermeld dat hij werd opgenomen in het revalidatiecentrum vanaf 2 juni 2022. Aangenomen dat de referentiepersoon voorafgaand aan zijn verblijf in het revalidatiecentrum was opgenomen in het ziekenhuis (in het medisch verslag wordt melding gemaakt van een CVA op 13 mei 2022), dan nog kan niet blijken uit de berichten van verzoekster dat ze op bezoek zal gaan gericht zijn aan de referentiepersoon. Verzoekster stelt dan wel dat op Valentijn liefdeswensen werden verzonden en dat koosnaampjes zoals “lieverd” en “schat” werden gebruikt, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet kan worden vastgesteld met wie er wordt gecommuniceerd. Hoe dan ook geven noch de valentijnswensen, noch het schaarse gebruik van koosnaampjes, noch de aard van de berichten, blijk van een doorleefde affectieve relatie. Verzoeksters betoog is aldus niet dienstig. In deze context kan er overigens nog worden op gewezen dat de verwerende partij over de medische documenten van de referentiepersoon heeft geoordeeld dat het gegeven dat verzoekster mogelijk heeft ingestaan of instaat voor zijn verzorging, niet impliceert dat betrokkenen een duurzame partnerrelatie onderhouden.

Verzoekster wijst verder op de voorgelegde foto's. Dienaangaande wordt het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“- ongedateerde en handmatig gedateerde foto's: echter, gezien een handmatige datering wordt aanzien als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en welke niet afdoende op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze documenten niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat veel foto's genomen zijn op een eerder beperkt aantal momentopnames en veelal in een identieke context.”

Verzoekster brengt daar tegenin dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door alle foto's in globo te weren uit de besluitvorming. Zij wijst erop dat zelfs indien de datering van de foto's niet als betrouwbaar zou worden aanzien, vastgesteld dient te worden dat verzoekster vele foto's heeft voorgelegd waarop zij samen met de referentiepersoon te zien is bij diverse gelegenheden en op verschillende locaties, hetgeen getuigt van een intimiteit en vertrouwelijkheid die terug te vinden is in een oprechte affectieve relatie.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster weliswaar aangeeft dat zij het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing, maar niet aantoonbaar dat het standpunt van de verwerende partij, dat foto's waarvan de datering niet afdoende op feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en die genomen zijn op een eerder beperkt aantal momentopnames en veelal in een identieke context, niet in overweging kunnen worden genomen als zijnde het bewijs van een duurzame relatie op het moment van de aanvraag, zoals dat is vereist door artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is. Eén en ander kan immers niet los worden gezien van hetgeen verder in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat het niet is omdat blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert minstens februari 2016 ze ook vanaf dan en/of tot op heden effectief een partnerrelatie onderhouden. De foto's bieden ook op dit vlak geen soelaas.

Waar verzoekster in haar tweede middelonderdeel nog hekelt dat de bestreden beslissing de voorgelegde stukken telkens afzonderlijk bespreekt, maar geen enkele bespreking in globo gebeurt, gaat zij eraan voorbij dat alle voorgelegde stukken werden beoordeeld, dat wordt vastgesteld dat weliswaar wordt aangenomen dat de betrokkenen elkaar al minstens sedert februari 2016 kennen, maar dat dit niet impliceert dat zij sindsdien en/of op heden effectief een partnerrelatie onderhouden en dat indien zij effectief een partnerrelatie

onderhouden sedert oktober 2015 zoals verzoekster zelf beweert, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hieromtrent meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Meer in het bijzonder concludeert de verwerende partij dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet kan vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of en op welke manier zij hun contacten onderhielden voor de aankomst van verzoekster in België en of deze eventuele contacten te beschouwen zijn als intensief en regelmatig, of zij elkaar ontmoetten in de periode tussen de aangehaalde start van hun feitelijke relatie en de aankomst van verzoekster in België enzovoort. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn .

Samengevat maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekster niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.2.3. Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------